

Sygn. akt I CSK 197/07

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 lipca 2007 r.,

na skutek skarg kasacyjnych powódki i strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 grudnia 2006 r., sygn. akt [...]

**odrzuca obie skargi kasacyjne, koszty postępowania
kasacyjnego znosi wzajemnie.**

Uzasadnienie

Skargi kasacyjne wniesiona przez powódkę M.S. oraz pozwane Miasto W. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 grudnia 2006 r. podlegają odrzuceniu z następujących przyczyn.

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania. W tym zakresie zachowuje aktualność bogate dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego publikowane w zbiorze urzędowym i powoływane w komentarzach do k.p.c. na tle art. 393³ § 1 pkt 3 w zw. z art. 393 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz.U. z 2005 r. nr 13, poz. 98), zgodnie z którym samo przedstawienie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia nie wyczerpuje wymogu wskazania i umotywowania przyczyn mających przekonywać do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z przesłanek określonych w powołanym przepisie. Sąd Najwyższy, badając w tej fazie postępowania skargę kasacyjną, nie jest uprawniony do określania, która z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania może być brana pod uwagę. Przesłankę tę musi określić sama strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie tego wniosku polega na wyjaśnieniu, a więc na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurystycznej. Jest tak z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni

przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Taka rola Sądu Najwyższego istniała już w systemie kasacyjnym, a tym bardziej obecnie, gdy kontrolą objęte są orzeczenia prawomocne.

Wniesiona przez powódkę skarga kasacyjna zawiera w osobnym punkcie wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania. Jako uzasadnienie wniosku skarżąca wskazała istotne zagadnienie prawne polegające na określeniu przesłanek przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody, gdy polega ono na zaniechaniu, zwłaszcza czy można przypisać odpowiedzialność za przyczynienie się przez zaniechanie, pomimo braku obowiązku oznaczonego działania w wymiarze prawnym i etycznym, racjonalnego uzasadnienia takiego działania i możliwości, aby takie działanie mogło zapobiec powstaniu szkody. Ponadto, podnosiła fakt oczywistego naruszenia prawa procesowego i materialnego poprzez znaczne zaniżenie wysokości szkody. Twierdzenie to nie zostało rozwinięte. Ponadto, wymaga podkreślenia, wobec podnoszonych przez powódkę zarzutów dotyczących wysokości zasądanego odszkodowania, że powództwo nie zostało rozszerzone w toku powtórnego rozpoznania sprawy przez Sąd Apelacyjny. Brak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jakichkolwiek argumentów uzasadniających obowiązek uwzględnienia z urzędu wzrostu wartości nieruchomości.

Pozwany z kolei powoływał się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego związanego z zakresem odpowiedzialności gminy za działania lub zaniechania jej organów, a także z oceną możliwości rozporządzania sporną nieruchomością przez pozwanego, gdy chodzi o nieruchomość budynkową powstałą przed 1945 r., w sytuacji toczącego się postępowania administracyjnego z wniosku spadkobierców byłych właścicieli. Także i to twierdzenie nie zostało rozwinięte.

Tymczasem, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać wykazanie, przy pomocy jurystycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. W obu skargach nie przedstawiono zaś żadnej, nawet skrótowo

zarysowanej, argumentacji prawnej. Argumentacja jurydyczna przedstawiona została jedynie – i to w bardzo ograniczony sposób - w uzasadnieniu podstaw skarg, co nie spełnia jednak wymogu określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.

Jak widać zatem, uzasadnienie wniosku o przyjęcie obu skarg do rozpoznania przedstawione przez skarżących nie odpowiada wymogom, o jakich mowa wyżej, co powoduje konieczność jej odrzucenia. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi na czym jej „oczywista” zasadność ma polegać, a tym bardziej zastępowanie strony skarżącej w wyjaśnieniu tej przesłanki, a także doszukiwanie się jurydycznej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, a nie uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W konsekwencji należy przyjąć, że obie skargi kasacyjne w istocie nie zawierają uzasadnienia wniosku o przyjęcie ich do rozpoznania. Należy również wskazać, że przedmiotowa sprawa była już rozpoznawana przez Sąd Najwyższy, który wyraził swą ocenę prawną zgłaszanych w sprawie roszczeń w wyroku z dnia 21 czerwca 2006 r., I CSK 43/06. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skarg do rozpoznania żadna ze stron do tego wyroku się nie odniosła.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.